

mezi regály

35/2020
zdarma

TROJICE VÝZNAMNÝCH LITERÁRNÍCH VÝROČÍ ROKU 2020

V letošním roce si připomínáme výročí tří významných českých historických osobností. Dvousté výročí narození spisovatelky **Boženy Němcové**, sto třicáté výročí narození spisovatele, dramatika a překladatele **Karla Čapka** a také to, že před 350 roky zemřel učitel národů **Jan Amos Komenský**.

Zajímalo nás, jak, a zda vůbec, se tyto významné české osobnosti dotkly našeho regionu. Kolegyně z regionální knihovny Gerda Lorenzová pátrala ve všech možných pramenech a našla toto.

Französischer Liste
No 32.
Ausgegeben den 19. Juli 1846.

Der angekommenen Cur- und Bade Gäste			
chronolog. Zahl	Ankunft	Namen, Charakter und Wohnung	Personen-Zahl
826	17. Juli	Frau Božena Němcová, k. k. Finanzwache-Commissärsgattin aus Teis, wohnt zum blauen Stern in der Neugasse	1

BOŽENA NĚMCOVÁ POLEMISUJE S JAKUBEM MALÝM

Odpočítá na posouzení báčerek Boženy Němcové v čísle Květa 81. V poznámenání stojí, že je to vše divná, jak se státi mohlo, že se dostala báčorka z Teis a jedné noci „O mlčaním pláku, žižé vadě a zlatých jabloních“ do mě sbírky? Tedy myslí pan recenzent, že jsem si odmlčaní vzala a trochu přeločenou za národní prodala? To by byl nepochopitelný člověk, který by, máje vlastní zahrádku plnou ovoc, ze sousední bral a ovocce cíti za své prodával. Mohla jsem si vzít také z Květa, kde co slovenská uvedena byla, a výjimec malé varianty.

výpis z tzv. Kurlistu

Další připomínkou je pomník Boženy Němcové v parku U Františka. Je na něm nápis: „BOŽENA NĚMCOVÁ / BYLA NAŠÍM VZÁCNÝM HOSTEM / CELEBERRIMA HOSPEŠ HARUM AQUARUM ERAT / V LETECH / ANNO / 1846 / A / ET / 1847“, signováno pod ratolestí. Pokud se chcete dovědět více, zalistujete v publikaci: **Černý, Zbyněk – Fišer, Marcel: Umění ve Františkových Lázních. Horažďovice: Centrum pro dějiny sochařství Horažďovice, 2017. S. 78-79.**

autorka: Gerda Lorenzová

pomník B. Němcové ve Františkových Lázních

nikdo neřekl?“ Matka trhaně zakrouží hlavou, jako kdyby měla tik a vyfoukne kouř. „Jsi strašná mrcha.“

„Jsi strašná mrcha,“ říká mi Roman nebo možná Robin, když ho za svítání vyhazuju ze dveří. Mám chuť jít spát a možná budu zvracet. Vlastně nic nového. Svlékám povlečení, otevírám ledničku a dávám pivo na ex., aby vzápětí vyletělo ven. A kurva... Je mi zle, možná měla babi pravdu, neměla bych tolik pít. Co je mi sakra po senilní babičce? „Gratuluju, gratuluju, za chvíli ti tohle skončí,“ zaskřehotá mi v hlavě.

„Nález je pozitivní, vše v pořádku, mohu tedy gratulovat nebo máte jiný plán?“ Měří si mě moje postarší gynekoložka přísným a zároveň laskavým pohledem za celkem slušivými brýlemi. „To přeče... Ne.“ Mám pocit, že budu zase zvracet. Nevím, jestli z představy dětského řevu nebo ze smradu dezinfekce, kterou je v ordinaci nasáklý snad úplně všechno. Nejspíš z obojího. Doktorka mě mlčky pozoruje. „Potřebujete čas na rozmyšlenou?“ Zeptá se po chvíli trochu nejistě. „Příští týden se můžete stavit, to máme ještě čas, ale zbytečně bych rozhodování neprotahovala, čím dříve, tím lépe.“ „Děkuju, ale ne, já to... Já to nechci.“ „Dobře, vypíšeme tedy žádanku, ale jak říkám, čas na rozmyšlenou máte.“ Tváří se vážně a divný ticho se táhne jak nechutná zvejkačka.

„Odsuzujete mě?“ Slyším sama sebe. „Soudit vás mi nepřísluší, každý máme právo naložit se svým tělem a hlavně životem dle svého uvážení.“ Poučí mě o zákroku a potom mi podá ruku. Je studená, až mě zamrazí.

„Jste nalačno, jo? O zákroku vás paní doktorka už určitě poučila. Od půlnoci jste nic nejedla, nekouřila a nepila?“ Tón, který odříkává stokrát naučenou a příšerně nudnou báseň. „Možná kdybych víc kouřila, nemusela jsem teď shánět peníze na ten zákrok.“ Sestra na mě hodí znechucený pohled. „To byl jen vtip, ano jsem poučená až dost.“

„Tady mi vyplňte a podepište souhlasy a pak se převlíkněte, okolo devátý jdete na sál. Další věci vám řeknu později, ještě se za vámi staví lékař. Když bude vše bez komplikací, pustíme vás dnes večer nebo zítra ráno domů.“ Víc se se mnou nevybavuje, proč taky.

Lehnu si na rozvrzané nemocniční lůžko. Jsem tu sama. Podobně jako o víkendech po párty, podobně jako moje máma celý život. Vyplížím se na chodbu. Na sesterně je klid, nikoho nezajímá, že si jdu ven zakouřit. Co by taky mohla způsobit jedna blbá cigareta? Zapaluju si před zadním vchodem a zpomalně vyfukuju kouř. Chutná dnes nějak hnusně. I tady jsem sama. Sama jako v dětském pokoji, sama jako babička, která tak umře. Vedle mámy, přesto sama. Paradox. Zřejmě se to u nás dědí a má to tak být...

„Každý máme právo naložit se svým životem dle svého uvážení.“ Přísný a zároveň laskavý pohled za brýlemi. „Gratuluju, gratuluju, za chvíli ti to skončí,“ zaskřehotá mi v hlavě. Třeba ta dědičnost není bezpodmínečná. Típnu cigaretu a zabouchnu dveře, na kterých je zvenku koule. Není cesty zpět. Pro věci se vrátím později. Možná. Teď si musím dát panáka. Posledního, to je jasný.

Otevírací doba u hlavních prázdninách 2020

Hlavní budova Dvory

PO – PÁ 9.00 - 19.00
SO, NE zavřeno

Pobočka Lidická

PO + ČT 10:00 – 11:30
12:00 – 18:00
ÚT, ST, PÁ, SO, NE zavřeno

Naši čtenáři mají přístup k elektronickým verzím novin a časopisů zdarma! Prostřednictvím služby PressReader si můžete vybrat ze 7000 titulů, které vycházejí ve 120 zemích a 60 jazycích. Stačí, když se přihlásíte do svého konta. Tam najdete přímý odkaz na PressReader. Klikněte a můžete si číst.

Welcome to Krajská knihovna Karlovy Vary!
Read or download your favourite titles via PressReader.

Select Publication

„Co by, pomážeš zpátky do podhradí. Oni ti něco najdou. Hlady nechcípneš... možná...“

„Tak to tedy ne! Ty snad víš, proč to nejde... Já nemůžu! Borisi, myslel jsem, že jsi kamarád!“ Ne, že bych si to někdy myslel úplně a bez výhrad, ale trochu přece jen jo.

„Ježíš, a proč ti to teda říkám? Když nesmím, ha? Právě proto, že jsem kamarád! Vždyť mi jde o krk, není to oficiální... V pondělí za tebou přijdou s dalším dodatkem smlouvy. Bude vypadat úžasně, ale ve skutečnosti podepíšeš, že končíš. Když nepodepíšeš, rozloží tě. Některé kousky se jim ještě budou hodit...“

„Oni mě... zlikvidují?“

„Jo, kamaráde. Tak jako mě, jestli se doví, že jsem ti něco vyžvanil.“

„Já... zdrhnu! Přezijíš to?“

„Není jak zdrhnout... Blázně, oni ti nic nedovolí. Přeziju, když mě do toho nenamočíš...“

„Borisi, někam mě pustí. Jestli mám o tom všem vědět až v pondělí. Někam jo. Smlouva zatím platí, mám to ve smlouvě.“

„Panebože! Ty to fakt riskneš?“ Zíral na mě jako neandrtálec na orloj.

„Jo. Co by mě tady čekalo? Udělám to...“

„Dost! Nechci o tom nic vědět. Hele, chlape – měj se tam, jo? Bože, taková věc!“

„Co myslíš, pošlou někoho pro mě? Mám se bát i tam?“

„Blázníš? Jsi jediný, kdo se tam kdy odvážil. To místo... a doba... Za to jim nestojíš, budou rádi, když se tě zbaví.“

„Tak tedy sbohem, kámo...“

„S kým? Naivko... Nepřezijíš tam týden, způsoby místních... Cizince tam zrovna moc nemilují. Není to dobré místo...“

„Lepší než zpátky do podhradí. Nebo rozložený fungovat v biorobotech. Já mizím, Borisi.“

Neřekl nic, už ani nade mnou nekroutil hlavou. Odešel a já věděl, že ho už nikdy nevidím...

Zasraný systéme, takhle ne! Končím... V náramku mám zabukovaný ještě jeden časový výťah. Jízdenku na svobodu. Nic nemůže být tak špatné jako život v podhradí. Zvláště pro toho, kdo se jednou ocitnul na výsluní...

***

Rozkašlal jsem se hned ve vchodu do baru. Na těžký vzduch jsem se vždycky musel chvíli adaptovat, zatímco domorodci se v něm rochnili a proháněli ho plícemi se zjevnou rozkoší. O sto let později by sem vtrhly protichemická a protidrogová jednotka a vyklidily by celou Stodolní. Možná i celou Ostravu. No jo, ale když tady obsluhovala krásná Zita... V baru Na Glajze.

„Jé, vítám vás,“ smála se. „To už je zase měsíc? Ty služební cesty máte tak pravidelné...“ Postavila přede mě pivo. Ne pivo, jak znáte vy pivo, ale obrovskou sklenici Ostravaru plnou pěny a alkoholu. Právě, rok dva tisíce čtyři.

„Tohle není služebka,“ přiznal jsem a napil se zhluboka hořkého nápoje. Už jsem si na něj zvykl. První uhasí žízeň, druhé rozproudí krev, třetí vzbuzuje touhy. Dál jsem nikdy nepokročil, přece jen nejsem na drogy zvyklý.

„Ne? Stěhujete se sem?“ Protančila kolem stolu, štíhlé nohy v černých legínách, plato piv na dlani.

„To záleží dost na vás, Zito...“ vydechl jsem, když se zase vrátila.

„Na mně? Jak to?“ zpozorněla a podala mi druhé pivo, první sklenice byla prázdná

„Nemám kde spát,“ přiznal jsem.

„...a žádné prachy,“ pomohla mi. Ale usmívala se.

„Nějaké prachy jo,“ řekl jsem a ukázal jí hrst bankovek. Patřily ke smlouvě, která v podělí vyprší... Nikdy jsem je nepočítal.

„Tak to můžete do hotelu. Klidně si nějaký kupte celý. Až to na vás přijde, zavolám vám taxi.“

„Já nechci do hotelu. Potřebuji tu zůstat. Myslel jsem, že třeba... jestli jste sama...“ Koktal jsem velmi úspěšně a chlemtal druhé pivo, na odvalu. Venkovní dveře se rozletěly a dovnitř vtrhlo několik mladíků s bílomodými šálami. „Mistři!!!“, zařval jeden z nich do sálu. „Baník, pičo!“

„Fajne, pičo,“ odpověděl jsem po jejich, aniž bych přesně tušil, o čem je řeč. Během několika návštěv jsem se pomalu etabloval. Po druhém pivu odvalu, po třetím touha....

Zita znovu obešla lokál a vrátila se k baru. Najednou se zdála taková nejistá, bez toho profesionálního úsměvu pro zákazníky. „Podívejte, jsem sama a mám malý byt. Vy se ke mně vždycky chováte moc hezky... Jenže budete muset počkat až zavřu a uklidím a vytřu...“

„Počkám. V kolik to bude?“

„Nevím,“ rozesmála se. „Baník je mistrem ligy, dnes to bude na dýl...“

„Baník, pičo,“ vyjádřil jsem hlasitý souhlas. Celá hospoda se ke mně přidala. Hmm, pak že nemají rádi cizince. „Pomůžu vám s tím uklízením, až se to tu vyprázdní...“

„To bude fajne,“ řekla a usmála se tak krásně, že na mě přišla touha hned po druhém.

Klonové, klonujte se třeba do nekonečna. Já se pokusím aspoň částečně naklonovat starým příjemným způsobem předků. Ještě jedno pivo, prosím! Na žízeň, na odvalu, pro touhu...

úspěšní autoři s patronkou

JAN AMOS KOMENSKÝ myšlenky, inspirace, hodnoty a Zlatý Ámos...

Jan Amos Komenský do našeho regionu sice nezavítal, ale jeho myšlenky se zde uplatňují hlavně prostřednictvím pedagogů.

Zlatý Ámos je anketa o nejoblíbenějšího učitele *České republiky*. Hlavní cenou je čestný titul **Zlatý Ámos**, o jehož laureátovi rozhoduje porota. Další kategorií je **Dětský Ámos**, o němž rozhoduje porota složená z dětí ze škol, jež se dostaly do finále. Rovněž se uděluje titul Ámos Sympaták, pro nějž jsou rozhodující hlasy zasláné prostřednictvím SMS. Svého nositele získá také **Média Ámos**, o které rozhodují novináři přítomní na finálovém vyhlášení ankety. Od roku 2010 byla zavedena další kategorie, a sice **EKO Ámos**. Jejím vítěze vybírají zástupci firmy EKO KOM a.s., jež je partnerem ankety Zlatý Ámos. Celou anketu pořádá občanské sdružení Klub Domino, Dětská tisková agentura.

Pravidla

Žáci přihlašují své oblíbené učitele od října do prosince. Přihláška musí obsahovat stručnou charakteristiku kandidáta, popis jedné společně prožité příhody a podpisy sta osob, kteří s přihláškou souhlasí. V lednu a únoru probíhají regionální kola, v nichž žáci před porotou obhajují navrženého učitele nebo učitelku. Pak následuje semifinále, jež se koná na ministerstvu školství a účastní se ho postupující pedagogové z regionálních kol prezentující před porotou svou cestu k titulu „**školní Ámos**“. Veřejné finále ankety se koná koncem března či začátkem dubna, tedy k výročí narození Jana Amose Komenského a ke Dni učitelů (28. března). Finále se účastní nominovaní pedagogové spolu se svými žáky. Absolvují tak celkem čtyři soutěžní úkoly, z nichž dva jsou tajné a dva veřejné, a sice samostatné vystoupení nominovaného pedagoga a dále jeho společné vystoupení se žáky. Slavnostní korunovace se koná následující den na **Kantorském bále**.

Například 18. ročník 2010/2011 je svázán významně s naším krajem. Tento ročník vyhrála Petra Šišková, učitelka a výchovná poradkyně ze základní školy Rokycanova ze Sokolova.

O vítězství Šiškové rozhodla poslední volná disciplína. V ní za doprovodu svých žáků zahrála scénku, ve které se představila jako sestra Járy Cimrmana, jež inspirovala The Beatles, Karla Čapka i režiséra Hitchcocka.

Co řekli o kantorce roku 2010/2011 její vlastní žáci: "Když se paní učitelka pro něco nadchne, tak to dotáhne do konce. A má také neobyčejný cit pro rozeznání podstatného od podružného."

autorka: Gerda Lorenzová

CO KNIHOVNA DOKÁŽE

A-klub se umí postarat i o nevidomé či slabozraké čtenáře.

Tyflocentrum Karlovy Vary, o.p.s., jako registrovaný poskytovatel sociálních služeb, poskytuje sociální služby pro zrakově postižené občany. Služby jsou klientům poskytovány individuálně, případně prostřednictvím skupinových setkání. Forma služeb je ambulantní nebo terénní (pro ty, kteří nemohou TyfloCentrum navštěvovat).

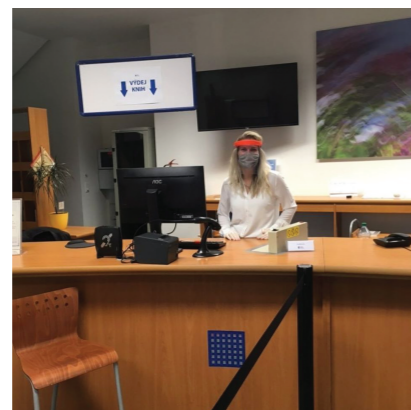
Krajská knihovna Karlovy Vary nabídla klientům Tyflocentra své prostory a služby. Každý měsíc tak navštěvují klienti Tyflocentra knihovnu, kde mohou aktivně trávit svůj volný čas a také posilovat své sociální vazby a kontakty.

Knihovníci z A-klubu se na ně vždy těší. Připraví pro ně malé občerstvení a také možnost zahrát si například společenské hry, speciálně pro ně upravené. Právě pro zrakově znevýhodněné pořídili několik velkoformátových her (magnetické Člověče nezlob se, Halmu, Scrabble, Šachy). Knihovnice **Romana Vičková**, která je velmi zručná, a pořádá v knihovně například také nejručnější výtvarné dílny, vyrobila supervelké "Člověče nezlob se", které se hraje na zemi.

Nejen A-klubu pro klienty Tyflocentra připravuje program. Knihovnice oddělení pro handicapované Jitka Tichá pro ně několikrát za rok připravuje odpolední hlasité čtení. Z knih domácích i světových autorů čtou sami knihovníci nebo herci karlovarských divadel.

KNIHOVNA V DOBĚ KORONY

VÝSLEDKY 13. ROČNÍKU LITERÁRNÍ SOUTĚŽE KRAJSKÉ KNIHOVNY

Nejlepší povídku do 13. ročníku literární soutěže, jejímž pořadatelem je Krajská knihovna Karlovy Vary, zaslal Zdeněk Hledač. Její název je „Ještě jedno“ a čtenáře přenesse do budoucnosti plné klonů. Druhé místo si odnesl Jan Pytel s povídkou „Ticho a tma“ a jako třetí nejlepší vyhodnotila porota povídku „Není cesty zpět“ Lenky Hajné. Tato povídka získala také cenu poroty.

„Do soutěže jsme zařadili celkem 36 povídek, které splnily daná kritéria. Podmínkou je, aby autor nebyl profesionál a vycházel z motta vybraného patronkou soutěže **Irenou Douskovou** a tím byl letos čas. Konkrétně věta z románu Rakvičky: Prostě jako by na různých místech běžel různý čas, paralelně. A jako by ho za určitéch okolností bylo možný zahlédnout nebo spíš pocítit,“ uvedl ředitel knihovny Vratislav Emler.

Povídky přišly z celé republiky. Kromě Karlových Varů a Karlovarského kraje, odkud jich bylo deset, také z Prahy, Děčína, Valdic či Ostravy. „Naše soutěž dokonce přesáhla hranice České republiky, jedna povídka byla odeslána ze středonorského města Levanger,“ dodala organizátorka soutěže Michaela Němcová s tím, že nejmladší autorce je teprve 14 let, nejstaršímu autorovi pak 69 let.

I letos vydala Krajská knihovna Karlovy Vary Almanach, v němž se zájemci mohou seznámit nejen s povídkami, ale i s průběhem a zajímavostmi z celé soutěže. Zájemci si ho mohou pořídit v Infocentru knihovny

Zdeněk Hledač | Ještě jedno | 1. místo

Prošel jsem chodbou s časovými výtahy a vrazil do jednoho ze svých klonů. „Ahoj,“ řekl mi. „Ahoj,“ řekl jsem mu já. Potkávat vlastní klony na chodbách výzkumáku není nic moc přitažlivého, ale zvykl jsem si. Zvykl jsem si na velmi pohodlný život.

Vybrali si mě, aniž bych tušil, že jsem testovaný. Hledali průměrného, pracovitého, ne však zbytečně ambiciózního člověka, ochotného za peníze poskytnout kousek své DNA, genové šroubovice, trochu červených krvinek a kdo ví čeho ještě... co si ze mě půjčovali, aby mohli vyrobit další, naprosto shodné JÁ. Zatím čtyři kusky v záběhu. Pokus dokázat konkurenci s biologickými roboty, že klonové budou levnější a využitelnější záležitostí.

Hledali středně vzdělaného blbečka, průměrného pracanta průměrných vlastností... bez rodiny, bez dětí, bez závislostí... a objevili MĚ. Nic průměrnějšího se najít nedalo, přiznávám... Slíbili mi stálé místo, lékařskou péči, peníze. Já si do smlouvy přidal sexrobotku a každý měsíc výlet do baru Na Glajze. To kvůli Zitě, co tam obsluhuje.

Zitu jsem si našel v muzeu, na sto let starých fotkách... Vypadala neskutečně přitažlivě, tak jsem si našetřil... a odjel. Bylo to tam bláznivě nebezpečné, alkohol se dal koupit za peníze, cigarety bez povolení, a nejenom cigarety... Zita obsluhovala v krátké sukni, byla nádherná... Trochu jsem se do ní zakoukal. Vlastně hodně. Jezdím za ní každý měsíc, mám to v té smlouvě...

Potkávat své vlastní klony na chodbách ústavu je dost blbé, ale včera jsem potkal jednoho, z něhož jsem byl docela nsvůj. Přestože jsme všichni úplně stejní, zdálo se mi, že tenhle se nějak liší. Klidně bych se vsadil, že to není ani jeden z těch čtyř, které ze mě vyrobili. Jenže to je úplný nesmysl, protože víc jich být nemůže. Na každého

jsem podepsal zvláštní dodatek ke smlouvě, pátý má přijít na řadu až za dva měsíce. To jsem ještě netušil, jak může být taková smlouva, která vypadá úplně jednoduše a zajišťuje mi pohodlný život na účet firmy, zrádná.

„Končíš,“ řekl mi totiž ráno Boris, můj nejbližší šéf. I kamarád, myslel jsem si do teď mylně. „Končíš, jdeš zpátky do hlubin. Je mi to líto, ale jim se to povedlo.“

„Co... o...?“ vytřeštil jsem oči, jako by Boris promluvil středověkou latinkou. „Co se komu povedlo?“

„Zvládli naklonovat klon. Tvůj klon. Už tě nepotřebují.“

„To je nějaká blbost. Mám ve smlouvě... musí mít mé svolení...“

„Ale houby. Musíš jim dát svolení na každý další klon ze SEBE. Jenže jim se podařilo udělat dokonalý klon tvého klonu, na ně žádná práva nemáš. Už ti nemusí platit ani dodržovat smlouvu... Nemusí akceptovat lidská práva, klon klonu není dle Zákona o lidství pravý člověk. Obešli to, dokonale.“

„To přece není možné,“ vydechl jsem. „Z klonu lze získat plnohodnotný klon možná tak ze semene, od embrya... Jenom ze MĚ můžou vyrobit úplně to stejné, ihned funkční JÁ!“

Boris se na mě díval jako na největšího bezmozka. „Ti říkám, že se to naučili. Celá jejich práce s tebou mířila sem. Nepotřebují tě, jsi v hajzlu. Já jsem v hajzlu s tebou, najali mě jen kvůli tobě. Jenže mě někam přeřadí, najdou něco jiného... Ty půjdeš...“

„Jako kam... půjdu? Mám smlouvu...“

Optimistka

Hrne se ke mně již značně postarší paní. Sotva mě pozdraví, strčí mi pod nos zmuchlané noviny, zapíchne prst kamsi na stránku a praví: „Chci tyhle knížky.“

Nakloním se a prohlížím si fotku muže, z jehož obličeje se právě odlepil přísný ukazováček. V článku je zmíněno několik jmen, ale kniha žádná. Neodvažuji se však protestovat – natož namítnout, že zde je oddělení periodik – a tak se uchyluji k hledání na internetu.

„Ano, to bude David Frej, píše knihy o detoxikaci. Hned se podívám, jestli je máme,“ otevírám katalog knihovny.

„Potřebuju hlavně tu s téma střevama,“ horlivě přikyvuje paní. „Víte, to je pro syna. Von taky bral furt ty antibiotika a teď to má všechno špatný, tak já mu říkám, ať si tohle přečte, protože to jediný mu pomůže, vidíte, tady pán píše, že tyhle očisty pomáhaj, když máte zanesený střeva...“

„Máme tady od něj dvanáct knih a jedna se jmenuje Zdravé střevo. To by mohla být ona, ne?“ pokusím se vtlačit do proudu slov.

„Jo, to je vona. Víte, von je taky tak tvrdohlavěj, můj syn,

ale tohle musí udělat, dyť von furt lítal po doktorech a nic. Voni ty doktoři akorát cpou těm lidem furt antibiotika, a pak to takhle vypadá...“

Přikyvuji a snažím se soustředěně zapisovat na lísteček názvy ještě několika dalších knih a jejich umístění.

„...dyť už se to všude píše, jak je to škodlivý a voni si furt nedaj říct...“

Navzdory kulometnému monologu po chvíli vítězoslavně třímám v ruce údaje o pěti relevantních publikacích a vstávám od pultu, abych je paní pomohla najít. Ta právě končí svůj proslov hlubokým zamyšlením: „Uvidíte, ty antibiotika nás nakonec všechny zničí!“ výstražně zvedne prst.

„No, já si myslím,“ prohodím po cestě k naučné literatuře, „že se dřív vybijeme navzájem.“

„Á, vidím, že jste optimistka,“ rozzáří se paní nadšením, nechá si naložit všech pět knížek a spokojeně se odšourá vstříc jasnému letnímu podvečeru.

Jana Kučerová ml. – čítárna

**Krajská
knihovna
Karlovy Vary**

Otevírací doba o hlavních prázdninách 2020

Hlavní budova Dvory

PO – PÁ 9.00 - 19.00
SO, NE zavřeno

Pobočka Lidická

PO + ČT 10:00 – 11:30
12:00 – 18:00
ÚT, ST, PÁ, SO, NE zavřeno